

Die jong zijn

tekst : Anton van Wilderode

muziek : Paul Heyninck

Die jong zijn gaan weg in een windruk van waagnis en groot avontuur
maar elke granaat maakt een kind stuk
en legt het tezaam met een boom zonder naam,
in een wildernis wit van wit vuur.

Een jeugd voor een beter getijde,
gewond en geschokt voor het lijden
maar ok vol verweer en vol woede nog meer
om de strijd tot het einde te strijden.

Een knaap die maar zeventien jaar is, een heldere blijde scholier,
torst een ransel die plotseling zwaar is,
hij roept z'n vaarwel aan de vrienden, het spel
en die wereld van pen en papier.

Een celdeur gaat open, slaat dicht weer, de vijand die buiten bestond
heeft hier in de nacht geen gezicht meer,
hij wordt ieder uur meer macht en meer vuur
en een grafbodem boven de grond.

Hij is maar een dichter, hij schrijft maar,
hij weet van de mensen geen kwaad.
Zijn lied gaat te water en drijft daar
en trekt soms de ring van een rimpeling
als vis die z'n staartvinnen slaat.

Drie mensen, drie mensen die dood zijn : een graf en een graf en een graf
maar die onvergetelijk groot zijn
de daad bij het woord, geen woord onverhoord
van de boodschap die ieder ons gaf.

Een jeugd voor een beter getijde,
gewond en geschokt door het lijden
maar ook vol verweer en vol woede nog meer
om de strijd tot het einde te strijden.